

Надзея ПАРЧУК, г. Брэст

Вечныя агні

Гараць кахання вечныя агні.
Іх не патушыць лівень альбо вецер.
Паўсюль, куды навокал ні зірні,
Яны зіхцяць, нязгасныя, па свеце...

Іх гэтак многа ясных паміж нас,
Нібыта зор у высях асвячоных,
Бы каласоў у полі ў жніўны час,
Прамністым сонцам шчодро
залачоных.

Пакуль Зямля плыве паміж планет —
Не перастане, будзе жыць каханне.
З любоўю мудры Бог ствараў Сусвет,
З любоўю жыць — паслаў нам
завяшчанне.

Белы ранак

Які спакой! І ўжо не спіш...
Зноў ранак белы ўліўся ў хату.
І ты няўбачаны стаіш,
Анёл-ахоўнік мой крылаты.

Цябе заўважыць нельга мне,
Але прысутнасць адчуваю.

Ты — Божых высяў пасланец,
Які мяне аберагае.

Ты ад мяне не адлятай —
Ні ўдзень, ні ў сонны позні вечар,
Святыя крылы расхінай,
Ратуў ад крыўды чалавечай.

Роднай Беларусі

Я сваёй Беларусі да зямлі пакланюся
І прызнаюся шчыра ў каторы ўжо раз,
Што ўранні і ўвечар з чыстым сэрцам
малюся,
Каб яна працвітала і мужнела шточас.

Нібы сейбіт у полі, нестамлёна
шчырую,
Сею зерне любові, каб шчаслівым быў
лёс.

За яе, дарагую, малітоўна прашу я
Бласлаўлення святога ў высокіх нябёс.

Я сваёй Беларуссю ўсё жыццё ганаруся
І шаную бы маці дарагую сваю,
У любові даччынай толькі ёй прызнаюся,
Ёй адзінай на свеце звонка песні пяю...